

mange af de kvinder, som konstant presses og trues af tidligere bagmænd, kunne man så ikke forestille sig, at der allerede her og nu kunne gøres et eller andet fra ministeriets side?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg ved ikke, om vi som sådan kan identificere en speciel gruppe tidligere prostituerede, eller om det er personer, som er spredt rundt omkring. Men jeg er enig med spørgeren i, at det er vigtigt at have fokus på problemet, og det er også vigtigt, at kommunerne heller ikke lader stå til over for den gruppe, men tværtimod er indstillet på at prøve at finde de tilbud, der skal til for at hjælpe de kvinder videre.

Jeg deler fuldstændig spørgerens bekymring for, at hvis der ikke sker noget mere, er der risiko for, at kvinderne falder tilbage i armene på bagmændene. Jeg vil være opmærksom på, at det er en gruppe, som måske har nogle særlige problemer, og se på, om der er brug for en særlig indsats for den gruppe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.30

Spm. nr. US 30.

Mette Frederiksen (S):

Hver eneste dag kan hele befolkningen i Danmark følge med – med megen gru, tror jeg – i den verserende sag fra Tønder, hvor en lille pige er blevet seksuelt misbrugt, ikke alene af sin far, men af adskillige voksne og endda meget voksne mænd.

Jeg synes jo, at en sådan sag, som er så voldsom, og som har ødelagt så meget for et barn i Danmark, tvinger både Folketing og regering til at overveje: Hvad er der behov for at vi gør, for at andre børn ikke kan bringes i samme situation, eller at vi i hvert fald mindsker det kolossale omsorgssvigt, som den aktuelle sag er udtryk for, og som vi desværre ved også finder sted andre steder? Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvad ministeren mener der er behov for at iværksætte, dels kommunalt, dels på landsplan.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg deler fuldstændig spørgerens bekymring og måske også i virkeligheden forargelse over situationen i Tønder, for det er jo ubegribeligt, at det kunne stå på i så lang tid.

Da jeg fik kendskab til sagen, reagerede jeg øjeblikkelig og bad om en redegørelse fra Tønder Kommune, som jeg får i slutningen af den her uge. Jeg håber og forventer, at redegørelsen vil kunne gøre os alle sammen klogere på, hvad det er, der er gået galt i den her sag, altså om det f.eks. er sket i forbindelse med, at familien flytter fra en kommune til en anden, og om der da er taget ordentligt hånd om overleveringen af sagen; hvad det er, der har gjort sig gældende i forhold til, at der ikke øjeblikkelig er blevet fulgt op på det.

Det, jeg synes vi allerede nu qua fremstillingen i medierne kan uddrage af det, er, at der er brug for at have fokus på, om beredskaberne er gode nok i kommunerne, altså om man har tænkt igennem, hvad man gør, når man får mistanke om overgreb mod et barn. Det er det ene. Det andet er, at vi bliver nødt til at slå endnu et slag for, at voksne omkring børn reagerer, når de har mistanke om, at der er noget, der er galt.

Hen over sommeren havde jeg jo en kampagne kørende om overgreb mod børn – både vold og også seksuelle overgreb – rettet mod nybagte forældre, mod det faglige personale, mod voksne i almindelighed, og kampagnen kørte rigtig godt og fik mange reaktioner. Spørgsmålet er, om ikke der i virkeligheden er brug for en gentagelse. De reaktioner, som jeg har noteret mig har været fremme i medierne, viser i hvert fald, at der er mange voksne, der tilsyneladende er usikre på: Skal man nu tage kontakt til de sociale myndigheder? Hvor sikker skal man være i sin sag? Og der synes jeg, det er vigtigt at gøre opmærksom på, at de her børn er helt og aldeles afhængige af, at voksne reagerer, og så hellere reagere og få afkræftet, at der var noget om snakken, end at lade stå til.

Mette Frederiksen (S):

Jeg synes jo i virkeligheden, man allerede i dag kan konkludere, at beredskaberne ikke er gode nok, for hvis beredskabet var godt nok faktisk i hele to kommuner, så ville den lille pige jo aldrig nogen sinde have været udsat for så meget omsorgssvigt og at skulle stå model til så meget grusomhed og så voldsomme overgreb fra voksne mennesker.

Jeg anerkender selvfølgelig ministerens behov for at få afdækket, hvad der er sket i den konkrete sag, og det er noget, der interesserer ikke alene Folketingets Socialudvalg, men faktisk hele befolkningen, tror jeg. Men jeg vil gerne spørge ministeren: Hvilke konkrete initiativer